

да си извикал, бездните на мрака
отново всичко в себе си поглъдат.
Тъй бързо светлите надежди гаснат
сред тъмно отчаяние.

ХЕРМИЯ. -

Ако

на влюбените винаги е пътят
препречен - трябва туй да е повеля
на лихвата съдба. И ^{Застуци} ~~тъй~~, да вземем
поука от това - и търпеливо
да носим своя кръст. / ^{Пук} Обща орс
страданиято е за всички, дар
на любовта, тъй както бляновете,
въздишките, копнежите, мечтите
и сълзите са наши спътник.

ЛИЗАНДЪР. -

Чуй,

какво намислих: имам стара леля,
вдовица - и бездетна, и богата -
за нея като ⁺ роден син съм аз. -
У нея ти ще станеш мой. Там
безсилен е законът на Атина.
И ако твоята любов към мен е
това, което е - избягай утре вечер
в гората, де веднаж ви среднах
с Елена - там ще чакам аз.

ХЕРМИЯ. -

Лизандре, ⁴

кълна се в Купидона, утре вечер
ще бъда на уреченото място.

ЛИЗАНДЪР. -

Недей забравя! - Виж, Елена иде.

/Влиза Елена./

ХЕРМИЯ. -

Бъди щастлива, хубава Елено!

Къде отиваш?